

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 23 Juni 1881 (Staatsblad No. 124.)

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geboorteden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE, Abonnementen en Advertenties aan de ADMINISTRATIE Bureau: Warmoesstraat 98, te Amsterdam.

Zondag 20 Augustus 1911. N°. 1755.

Abonnementprijs: franco aan huis, per drie maanden / 1.20, voor België per jaar / 5.30 bij vooruitbetaling, voor het verder Buitenland en Ned.-Indië per jaar / 6 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers / —.10, Abonnementen worden aangenomen door het Bureau te Amsterdam, Boekhandelaren, Postdirecteuren enz.
Advertenties: van 1 tot 6 regels / 1.20, voor elke regel meer / —.30. Aanvragen en vermelding van liefdagen / —.12 per regel.

„Geen rekening gehouden.”

Doch er werd met hen geen rekening gehouden van het geld, dat in hunne hand geleefd was, want zij handelden trouwlijk. 2 Kon. 22:7.

De tempel te Jerusalem kostte geducht veel aan onderhoud, en het geld voor dit onderhoud werd gevonden uit hetgeen een ieder, die den tempel binnenkwam, in de offerkist wierp. Was de som van dit geld in de offerkist nu hoog genoeg opgeloopt, dan nam men het er uit, gaf het aan de verzorgers van den tempel, en deze lieten dan de herstellingen uitvoeren. Zoo is het geschied onder Josaf, en zoo is het gegaan onder Josia. Maar wat nu opmerkelijk is, beïdenmalen wordt er bijgevoegd, dat van de mannen aan wie dit geld ter besteding werd toevertrouwd, geen rekening werd afgevraagd, want, zoo staat er bij, „de handelden trouwlijk”. Dat oftergeld was hun een heilig goed. Geen hunner dacht er aan, ook maar een penning van dit heilige offergeld in eigen beurs te doen overgliden. Waartoe dus hen rekening te laten doen? Eigenlijk moest het zoo altoos, overal en bij een ieder zijn, en daarom is deze vermelding van wat onder Josaf en Josia plaats greep, zoo opmerkelijk. Is het af eischen van rekening spreekt de zonde. Denk u voor een oogenblik, dat de zonde ons niet vergiftigd had, en er zou van rekening doen onder menschen nooit sprake zijn. Waartoe toch zou dat afrekenen dienen, indien ge voortuit met volkomen zekerheid wist, dat wie voor u handelde nooit verniel pleegde, zich nooit vergiste en vooral nooit op oneerlijkheid bedacht ware.

Het is alleen de zonde, die ook in dit opzicht de verhoudingen bedorven heeft. Het is de zonde, die maakt dat wie geld besteedt het soms dwarselijk besteedt. Het is de zonde, die maakt dat men vaak slordig met het toevertrouwd geld omgaat. Het is de zonde, die maakt dat men zich door anderen bedotten laat. En bovenal, het is de zonde, die zoo vaak verleidt om het toevertrouwd geld niet in volkomen goede trouw voor het bestemde doel te besteden, maar er profijt van te zoeken voor zich zelf. Er is dan ook geen sterker bewijs voor de betekenis van de zonde in de wereld, dan juist al ons eindeloos rekenen, narekenen, en afrekenen, waarop geheel onze samenleving bij het doen van zaken rust. Men is op de beurs zoo ongeestelijk mogelijk. Wie op de beurs van zonde zou willen gewagen, liep kans uitgelenen te worden. Maar ondertussen is heel de beurs op de onderstelling van zonde ingericht. Op de beurs vertrouwt niemand iemand. Tegen slim- en sluwheden oppassen, is er de boodschap. Alles wordt tot in het kleinste toe berekend, nagerekend en afgerekend, en wat van den Tempelbouw staat, dat de Commissarissen, die de groote geldsommen in ontvangst namen, geen rekening deden, klinkt een koopman op de beurs als Joodsche legende in de ooren. Vooral thans, nu juist de Joden in het rekenen op de beurs het scherpst zijn.

Fetelijk zijn ze zelfs achteruitgegaan. In heiligen zin genomen, moest er in de Kerk van Christus, vooral bij het Diaconaat, van rekening doen geen sprake zijn. Het moest zoo vast staan, dat een ieder, die met het geld der Kerk te doen had, dit als heilig geld hanteerde, dat er noch verzuim, noch vergissing, noch oneerlijkheid bij kon voorkomen. Gelijk men in de Kerk geen eed doet, omdat de opzettelijke leugen op heilig terrein ondenkbaar moet wezen, en dus het ja ja, het neen vaneen is, zoo ook moet er in de Kerk nooit afrekening noodig zijn, althans nooit afrekening als bewijs tegen vermoeden van oneerlijkheid. En toch is het, helaas, gebleken, dat dit niet kan; dat oneerlijkheid tot zelfs in het Diaconaat soms doordringt; of dat althans slordig beheer en schuldige vergissing soms alle verwachting van goede trouw beschaamt.

Vooral geld is voor verreweg de meesten zoo gewaarschijnlijk. Tal en tal van personen, die tegen allerlei andere zonden nog wel op hun hoede zijn, hebben hun voet in den strik van Mammon eer ze er om denken. Niet allen. Er zijn er ook, op wie geld geen vat heeft. Maar er zijn er ook die op een cent eerlijk blijven, maar om een gouden tientje hun conscientie verkrachten. De verleiding die van het geld uitgaat, werkt zoo sterk. Men kan zoo menige zaak van twee kanten aanvatten, en zoo nu de éne kant meer in ons voordeel is, waarom zouden we dan den anderen kant kiezen, ook al voelen we zelf wel, dat het eerlijker

ware? Zeker, eerlijk moeten we zijn, maar eerlijker dan eerlijk, hoeft dat? Dit gevaar van het geld kent de wereld nog beter dan de Christen. Daarom is in gedsaken alle vertrouwen zoo goed als de wereld uit. Alles moet berekend en nagerekend worden. En niet dan achter dien hoogen muur van het rekening afrekenen, acht men zich veilig. Alleen in het seer intieme wint het vertrouwen het soms nog van het rekenen. Zoo komt 't nog voor tusschen man en vrouw. Zoo vindt men het nog tusschen ouders en kinderen. Een heel enkele maal ook tusschen zeer intieme vrienden. Of zoo men al ook in dezen intiemsten kring nog narekent en afrekent, is het bijna uitsluitend om vergissingen te voorkomen, maar zonder dat ooit de eerlijkheid in twijfel wordt getrokken. Rekenen is niet en regel, als gevolg van de zonde, vertrouwen bindt mensch aan mensch alleen zekun, waar heiliger zin het hart beheerscht.

Twoedei aard spreekt in beide. Rekenen of Vertrouwen is hetzelfde verschil als tusschen de Wet en het Evangelie. In het Paradijs stond de mensch na zijn Schepping niet onder de Wet maar in het Vertrouwen. Tot de Wet, zegt Paulus, was de zonde wel in de wereld, maar de zonde werd zonder de Wet niet toegerekend. Het Wetstands-punt is altoos rekenen. Dit en dit is mij geboden, en elk van die geboden moet ik houden. Schiet ik te kort, dan raak ik in schuld. Doe ik meer, dan houd ik over. Met overvloedige goede werken delg ik dan schuld voor het tekort. Zóveel deed God voor mij, zóveel moet ik nu ter betaling van die schuld voor God doen. Althans het rekenen. Op een goed werk kan weer evenzoveel een kluis zonde staan. Zonden aftrekken en goede werken optellen, bijst dan het dagelijksch bedrijf. Daarom juist is het wetstandspunt zoo echt zondig-menschelijk, ook al waart 't voortuit vast, dat de mens er nooit mee komt.

En daarom staat tegenover dit Wetstands-punt het Evangelie, dat eeniglijk op vertrouwen rust. Naar leid van het Evangelie heeft ge niet met den zondrekenaar, maar met het kind van God bij zijn Vader te doen. En zóóals het nog op aarde, zelfs in onze zondigen toestand, voorkomt, dat de vader zijn kind ten volle vertrouwt en ten volle vertrouwen kan, en daarom van alle rekenschap afziet, zoo ook is het onder het Evangelie met onze ziel tegenover onzen God. Daer tocht treedt ook hier het vertrouwen voor het rekenen in de plaats. Een kind van God tel: zijn goede daden niet op en tuurt niet meer op de debrutering van zijn schuld voor God. Het gaat op geloof, en geloof is met vertrouwen uit één wortel. In de oorspronkelijke taal van het Nieuwe Testament is geloof en vertrouwen zelfs éénzeldig woord. Twee werelden staan in dit „rekenen” en „vertrouwen” tegenover elkander. Bij Satan en onder de demonen is het altoos rekenen en bij nacht en bij dag onder den doodangst van het tekort zitten, maar in het Vaderhuis laat zich geen rekenen meer denken. Daar is volkomen vertrouwen van het kind in zijn God en van God in zijn kind levensorde. Dat nu onder ons het rekenen er nog zijn moet, is een last dien de zonde ons oplegt, en wee hem, die in het aardse zich aan dien last eigenmachtig onttrekt, en het rekenen voor zich zelf niet noodig acht. Tot aan oansen dood toe staan we onder dien last, en eerst met ons sterven komen we van het rekenen vrij. Alleen dit hebben we nu reeds, dat het Kruis onze rekening met God eens voor goed heeft afgedaan, en dat met onzen God en met zijn echte volk op aarde nu reeds het vertrouwen ons hart verkwikken mag.

DR. A. K.

Officiële Berichten.

Het adres van de Geref. kerk te Leiden is D. G. v. d. Horst, scriba, Haarlemmerweg 34. Namens den kerkeraad:

D. G. v. d. Horst, scriba.

De Classes Gouda bericht den kerken, dat in plaats van Ds. Hagenbeek, Ds. S. Kamper te Haastrecht als Actuaris is benoemd, en dat de stukken voor de Classes nu aan den nieuw benoemde moeten geadresseerd.

Namens de Classis, J. O. ONSMA, Scriba. Schoonhoven, 15 Aug. 1911.

De Classes Klundert heeft in hare vergadering van 15 Aug. 1911 praesidentie onderzocht en met alle stemmen toegelaten den Eerw. heer G. J. Pontier te Breda, die daarmede te roepbaar verklaard is voor de Geref. Kerken. Namens de Classis voornemens:

L. G. GONIS, h. t. Assisitor. Breda, 15 Aug. 1911.

dienstwerk ingelield door Ds. G. Wisenga, naar aanleiding eener rede over Jes. 52:7. In den Avonddienst aanvaarde Ds. Veder zijn taak met een predik. over Jer. 1:11, 12. Moge er nu zegen rusten op den arbeid onzer drie predikanten.

Namens den Kerkeraad, J. BOSCH, Sn. Scriba. Zwolle, 14 Aug. 1911.

GLANENBRUG, 13 Aug. Heden was het voor de Gemeente een blijde dag. Daar de kerk 7 Juni 1907 tot openbaring kwam, mocht reeds in deze morgeneure onze beroepde leeraar, Ds. F. Bruinsma, van Scharendijke tot ons overgekomen, in zijn dienstwerk bevestigd worden door onzen consulent Da. de Bruijn van Enschede, die tot tekst had gekozen 1 Petr. 5:2-4. Des namiddags verbood Ds. Bruinsma zich aan de gemeente naar aanleiding van Efezen 2:19-22. Niettegenstaande de groote hitte die er heerste, was beide keeren het kerkgebouw stampvol.

N.B. Het adres van den kerkeraad is thans: Ds. F. Bruinsma te Glanenbrug.

AMBT-VOLLENHOVE. Zondag 13 Aug. was voor de Gemeente een blijde dag. 's Morgens trad voor haar op Prof. Dr. H. H. Kuyper van Amsterdam om den beroepde dienaar des Woords Ds. J. Douma in zijn dienstwerk in te leiden met een leetred over Efeze 4:11-13, waarna den nieuwen dienaar toegesproken werd Ps. 134:3. 's Middags deed Da. J. Douma zijn lotrede; bij bepaalde de spreke bij 1 Cor. 2:1 en 2. Na de predikatie sprak hij toe Prof. Dr. H. H. Kuyper, die hem des morgens bevestigde, den consulent, opzieners en diaconen, het Hoofd der school en de afgevaardigden der naburige kerken, waarna Da. Brouwer van Zwartsluis ook namens kerkeraad en gemeente den nieuwen leeraar een hartelijk welkom toerief en de gemeent verzocht werd te zingen Ps. 115:8.

Het adres van den kerkeraad is nu Da. J. Douma, Ambt Vollenhove.

Gen. Kas Art. 13 K. O. Namens deputaten der Gen. Kas tot steun der verzorging van emerit. pred. pred-widuwen en wezen heeft ondergetekende mede te deelen, dat in het verloren boekjaar bericht is ingekomen van notaris Th. R. te A. van een groot, groot f 1000, belast met vruchgebruik; nu dat aan giften is ontvangen, van Da. B. te S. f 215; en van den heer J. W. H. te D. f 200. Met benoeming van hartelijken dank aan den Heere en aan de gevers, bevelen deputaten de belangen der Gen. Kas verder dringend aan.

W. B. RENKEMA, scriba. Rinkum, 14 Augustus 1911.

Kort verslag van de vergadering der Geref. Kerken binnen de classis Biele, gehouden te Hellevorst op Woensdag 2 Aug. 1911.

- 1. Da. v. Lummel opent de vergadering op gebruikelijke wijze.
- 2. Lustratievorden nagedien. Er zijn twee instituties. Het moderneren bestaat uit: Da. v. Lummel, praesid; Da. Kok, assisitor, en Da. v. Duis, scriba.
- 3. Notulen worden gelezen en goedgekeurd.
- 4. Ds. Kiselink brengt verslag uit van de laatste gehouden partie van Zuid Holland (Zaid). De afgevaardigden van Biele en Middelnaris ontvangen de verlangde berichten.
- 5. Ds. Kok brengt verslag uit namens de commissie, die de evangelisatie in deze omgeving zou voorbereiden. Besloten wordt dien arbeid ter hand te nemen. 's Zondags vindende op den Hervormingsdag hiervoor een bidstond en een collecte in de classis te houden. Drie deputaten te benoemen om een regeling te overlopen.
- 6. De instructie van Tinte luidt, hulp voor dien dienst des Woords in de vacante kerken in te roepen van de classis Schiedam en Barendrecht, met het oog op 't groot aantal vacaturen en de weinige predikanten binnen deze classis. Aldus besloten.
- 7. Aan een kerk, waar twee onderlingen hun dienst verlaten hebben, wordt raad gegeven.
- 8. Pauze. Verrekening der gelden.
- 9. Aan Melissant wordt voor dit jaar een onderstelling van f 50 verleend.
- 10. De classisheerden worden als volgt geregeld: Tinte, Sept. Da. Kok, Nov. Da. Taal; Roekraja, Sept. Da. Esselink, Nov. Da. Dekker; Hellevorst, Oct. Da. Mol; Bommel, Sept. Da. v. Lummel, Nov. Da. Aalberts; Middelnaris, Oct. Da. v. Duis; Melissant, Sept. Da. Mol, Nov. Da. Snaallegange.
- 11. De rondrepaar naar art. 41 levert geen bijzondereheden op.
- 12. Tot deputaten voor den Evangelisatie-arbeid worden benoemd: Da. Kok, v. Lummel en Mol.
- 13. Sluiting.

W. E. v. DUIN, h. t. scriba.

Buitenland.

Engeland. De nieuwe president van de Wesleyanische Conferentie, die predikant Henry Haigh, sprak bij zijn inaugureerde oratie over sommige verouderde en donkere leekenen van dezen tijd, en wel in het bijzonder over het toecomen van oververschilligheid met betrekking tot het kerkelijk leven, de verstand-ring van het kerkeraad publiek, het aaneen van het aantal leden des kerken, de voortdurende anti-Christelijke propaganda en het feit, dat men welin idealen koestert en zeer gemakkelijk voldaan is. De heer Haigh wees er op, dat vooral in den tegenwoordigen tijd noodig is, dat in de Kerken het geestelijk leven dieper worde, en dieg er op aan, dat een legaalich zelf zoo afvragen: „Heb ik Christus tot mijn Holland aangenomen? Is Christus mijn Koning

steeds meer arbeiderssecretarissen aangesteld worden. In deze zijn de Christelijk-nationale vakverenigingen baanbrekers geweest. Al deze verenigingen te samen vormen een bond van 350 000 leden, welke over een ontvangst van 2 5/8 miljoen mark beschikt, terwijl zij nog een kapitaal bezit van meer dan 6 miljoen mark.

Voor weinige jaren had men niet kunnen verwachten, dat de christelijke actie onder de werklieden zich zoo zou uitbreiden. Het is wel te denken dat niet alleen in Duitsland, maar ook daarbuiten de zaak van Jatho, den Keulschen predikant die wegens onrechtvaardigheid door het „Spruchcollegium” werd afgezet, beoordeeld wordt. Het merkwaardigst vindt wij het vonnis, dat de hoogleeraar Paul Wernie te Bazel daarover streck, toen hij een academische toespraak hield. Da luidt volgens de Christl Welt no. 28 thus: „De heeren van het Spruchcollegium hebben geen geloof, geen liefde, geen hoop gehad”. De predikant Jatho met zijn wellicht verwarde, zwevende en dweepachtige Theologie, heeft feitelijk honderd maal meer geloof dan de heeren in het „Spruchcollegium”, die het vonnis over hem veldten. ... Hij wil niet anders zijn dan een christen en een Christelijk predikant, volgens zijn eigen geloof. Zijn tegenstanders zijn daaretoegen de ongelooftige en klein-gelooftige menschen; hun geloof is maar een naam voor angst; ze zien naar hetgeen achterligt; zij klemmen zich vast aan de oude h-e-l-j-k-h-e-d-e-n, en heespeuren niets van den God van hefen. ... God heeft tegenwoordig hare (van de Paalstiche land) besturen verolind. Hij heeft hun een timelgeest gegeven, daer zij menschen God te hebben en voor het Evangelie opgekomen te zijn; Hij heeft hen met dit laatste oordeel aan den vloer der belachelijkheid en erbarmelijkheid priegever; Hij wil hen daardoor voor de geheele wereld verootmoedigen en hun zektheid en zelfverhoogdheid breken; het vonnis dat te Biele veldt is, is niet anders dan een strafgericht Gods over de gewaande overwinnaars”. Zalk een uiting is schier verbijsterend. Wat swart is, wordt daarin uit genocied.

— Uit de Broedergemeente. Reeds meermalen deelden wij mede, dat in de Broedergemeente of onder de Herrnuthers het modernisme ingang gevonden heeft. Nu vonden wij de volgende opmerkingen in het weekblad der Broedergemeente „Harnhu”: no. 25 onder den titel: „Vertrouwen”. Door het oude pietisme hebben wij geleerd, dat de Christenheid niet verdeeld moet worden in zoogenaamde „rechtgelooften” en „ketters”, maar dat men onderscheid behoort te maken tusschen bekeerden en onbekeerden. Laat ons daarom ophouden met na te sporen wie zoogenaamd „positief” zijn, en wie men voor „liberalen” te houden heeft; want het ware kinderlijk vertrouwen volgens „Jesus” geest en rootheid kan evoengoed verbonden zijn met de „intellectuele” vrijzinnigste beschouwingen, als met de meest behoudende overtuigingen. De bructea van Godsruicht bij een verstandelijk liberal mensch kunnen ook positief zijn, en de intellectueel conservatieve jeveraar kan op „goddienstig” gebied wel minderwaardige, of wel in het geheel geen, of negatieve vruchten voortbrengen.

Vrijzinnigheid heeft niet dezelfde betekenis als ongelooft. Het spreekt wel van zelf, dat er ongelooftige vrijzinnigen zijn, maar er zijn ook geloofvrijzinnigen, en zelfs waarlijk geloofvrijzinnigen „kinderen Gods” in den geest van Jezus. De vrijzinnigheid van een kind Gods streeft naar een denken, dat oafhankelijk is van menschen, en wil alleen van God afhankelijc zijn. Hij zoekt onderscheid te maken tusschen „religie” en „intellectualisme”; dat wil zeggen, hij wil praktisch steelevoen uit God, maar waarde toekennen dan herendeneerde uitdrukkingen van zulk een leven. Het onbegrijpelijke wordt niet begrijpelijk doordat men het onder een formule brengt. Het zal ons niet gelukken te omhullen, wat God verborgen heeft, namelijk: het begripsmatig verstaan van Jezus. Luten wij daarom ophouden met alle formelen over Hem te overschatten. Laat ons maar alleen aan Jezus vasthouden en door Gods kracht in „daad en waarheid Hem navolgen”. Dit zijn woorden die puur moderneren koelken overnemen. Of liever, op die manier hebben de moderneren sedert jaar en dag gesproken. Hoe jummer dat het organ der Herrnuthers zulk een stuk opneemt! Er was een tijd, oegeweerd anderhalve eeuw geleden, waarin het rationalisme de kerken binneedrong en verwoestte, doch de Herrnuthersche gemeenten bleven daarvoor bewaard. In dezen tijd wordt het rationalisme, zij het in andere vormen, met vlag en wimpel in dezelfde kerken ingehaald.

Engeland. De nieuwe president van de Wesleyanische Conferentie, die predikant Henry Haigh, sprak bij zijn inaugureerde oratie over sommige verouderde en donkere leekenen van dezen tijd, en wel in het bijzonder over het toecomen van oververschilligheid met betrekking tot het kerkelijk leven, de verstand-ring van het kerkeraad publiek, het aaneen van het aantal leden des kerken, de voortdurende anti-Christelijke propaganda en het feit, dat men welin idealen koestert en zeer gemakkelijk voldaan is. De heer Haigh wees er op, dat vooral in den tegenwoordigen tijd noodig is, dat in de Kerken het geestelijk leven dieper worde, en dieg er op aan, dat een legaalich zelf zoo afvragen: „Heb ik Christus tot mijn Holland aangenomen? Is Christus mijn Koning

geworden evenzeer als mijn Holland, aan wie ik mij niet alleen in mijn sedeljk leven, maar ook in mijn gehimste begeerten en gedachten onderwerp is gehoorzaamheid aan Hem het middelpunt van mijn leven? Is gemeenschaps-oefening met Hem mijn gedurige behoefte? Het is helaas een feit, dat bijna in iederen kring, waar men prijs stelt op het kerkelijk leven, dergelijke klachten worden aangehoen.

— Een predikant afgezet. In Engeland heeft men een tegenhanger van de zaak Jatho in Duitsland. De Episcopaausche bisschop van Winchester heeft, den deken van Magdalen College te Oxford, den predikant J. M. Thompson, sijn bevoegdheid om in de kerk dienst te doen, ontnomen. De heer Thompson is „Fellow” en „Dean” in de Godgeleerdheid. Eenige maanden geleden gaf hij een boek in het licht over „de Woerden van het Nieuwe Testament”, waaruit bleek dat deze leeraar geheel gebroken had met de beïdijden sijnzer kerk. Zelfs had de schrijver toegegeven, dat hij een opvatting ontreed de geboorte van den Heere Jezus is toegedaan, „welke niet in overeenstemming kan gebracht worden met de theorie die door de kerk daarrontent aangenomen wordt”. Dr. Thompson wild dus het recht hebben om als predikant der Episcopaausche kerk datgene te verkondigen, wat in strijd is met de beïdijden sijnzer kerk. De bisschop van Winchester heeft terecht besloten aan dien toestand een einde te maken, door den heer Thompson sijn bevoegdheid, de Episcopaausche kerk te dienen, te ontnemen. Maar, vragen wij, waar zou in de Eegelsche Staat het eind zijn, wanneer de bisschoppen eens leetucht gingen openen over al de predikanten die onder hun opzicht staan? Wijken niet de Ritualisten kennelijc van de confesie van Westminster af? Zij brengen niet alleen Roomsche ceremonie's, maar ook Roomsche leetringen, die in de beïdijden van Westminster als onschrijfoniijk verworpen worden, in de Kerk. Tot hertoe is nog geen enkele bisschop tegen de Ritualisten opgetreden. Men kan dit verklaren uit het feit, dat de meeste bisschoppen der Episcopaausche kerk tot de Ritualisten te rekenen zijn. Doch niet alleen volgen die richting. Een hunner, dien het verdriet dat de geestelijken onder sijn ressort zooveel Roomsche praktijken in hunne kerken navoldden, gaf te kennen, dat zoolang zij daarin volhardden, hij geen voet in hunne kerken zetten zou, maar hij liet hen overigens ongemoeid. Het optreden van den bisschop van Winchester is daarom een breken met de gewoonte dat de bisschoppen geen leetucht uittoezien. Uit het kamp der moderneren zal daarover wel waak geroepen worden.

— Een predikant afgezet. In Engeland heeft men een tegenhanger van de zaak Jatho in Duitsland. De Episcopaausche bisschop van Winchester heeft, den deken van Magdalen College te Oxford, den predikant J. M. Thompson, sijn bevoegdheid om in de kerk dienst te doen, ontnomen. De heer Thompson is „Fellow” en „Dean” in de Godgeleerdheid. Eenige maanden geleden gaf hij een boek in het licht over „de Woerden van het Nieuwe Testament”, waaruit bleek dat deze leeraar geheel gebroken had met de beïdijden sijnzer kerk. Zelfs had de schrijver toegegeven, dat hij een opvatting ontreed de geboorte van den Heere Jezus is toegedaan, „welke niet in overeenstemming kan gebracht worden met de theorie die door de kerk daarrontent aangenomen wordt”. Dr. Thompson wild dus het recht hebben om als predikant der Episcopaausche kerk datgene te verkondigen, wat in strijd is met de beïdijden sijnzer kerk. De bisschop van Winchester heeft terecht besloten aan dien toestand een einde te maken, door den heer Thompson sijn bevoegdheid, de Episcopaausche kerk te dienen, te ontnemen. Maar, vragen wij, waar zou in de Eegelsche Staat het eind zijn, wanneer de bisschoppen eens leetucht gingen openen over al de predikanten die onder hun opzicht staan? Wijken niet de Ritualisten kennelijc van de confesie van Westminster af? Zij brengen niet alleen Roomsche ceremonie's, maar ook Roomsche leetringen, die in de beïdijden van Westminster als onschrijfoniijk verworpen worden, in de Kerk. Tot hertoe is nog geen enkele bisschop tegen de Ritualisten opgetreden. Men kan dit verklaren uit het feit, dat de meeste bisschoppen der Episcopaausche kerk tot de Ritualisten te rekenen zijn. Doch niet alleen volgen die richting. Een hunner, dien het verdriet dat de geestelijken onder sijn ressort zooveel Roomsche praktijken in hunne kerken navoldden, gaf te kennen, dat zoolang zij daarin volhardden, hij geen voet in hunne kerken zetten zou, maar hij liet hen overigens ongemoeid. Het optreden van den bisschop van Winchester is daarom een breken met de gewoonte dat de bisschoppen geen leetucht uittoezien. Uit het kamp der moderneren zal daarover wel waak geroepen worden.

N-Amerika. Dr. Arthur Pierson heeft een geschrift uitgegeven. Het is een kritiek op de Roomsche kerk en de Roomsche leetringen, die in de beïdijden van Westminster als onschrijfoniijk verworpen worden, in de Kerk. Tot hertoe is nog geen enkele bisschop tegen de Ritualisten opgetreden. Men kan dit verklaren uit het feit, dat de meeste bisschoppen der Episcopaausche kerk tot de Ritualisten te rekenen zijn. Doch niet alleen volgen die richting. Een hunner, dien het verdriet dat de geestelijken onder sijn ressort zooveel Roomsche praktijken in hunne kerken navoldden, gaf te kennen, dat zoolang zij daarin volhardden, hij geen voet in hunne kerken zetten zou, maar hij liet hen overigens ongemoeid. Het optreden van den bisschop van Winchester is daarom een breken met de gewoonte dat de bisschoppen geen leetucht uittoezien. Uit het kamp der moderneren zal daarover wel waak geroepen worden.

N-Amerika. Dr. Arthur Pierson heeft een geschrift uitgegeven. Het is een kritiek op de Roomsche kerk en de Roomsche leetringen, die in de beïdijden van Westminster als onschrijfoniijk verworpen worden, in de Kerk. Tot hertoe is nog geen enkele bisschop tegen de Ritualisten opgetreden. Men kan dit verklaren uit het feit, dat de meeste bisschoppen der Episcopaausche kerk tot de Ritualisten te rekenen zijn. Doch niet alleen volgen die richting. Een hunner, dien het verdriet dat de geestelijken onder sijn ressort zooveel Roomsche praktijken in hunne kerken navoldden, gaf te kennen, dat zoolang zij daarin volhardden, hij geen voet in hunne kerken zetten zou, maar hij liet hen overigens ongemoeid. Het optreden van den bisschop van Winchester is daarom een breken met de gewoonte dat de bisschoppen geen leetucht uittoezien. Uit het kamp der moderneren zal daarover wel waak geroepen worden.

N-Amerika. Dr. Arthur Pierson heeft een geschrift uitgegeven. Het is een kritiek op de Roomsche kerk en de Roomsche leetringen, die in de beïdijden van Westminster als onschrijfoniijk verworpen worden, in de Kerk. Tot hertoe is nog geen enkele bisschop tegen de Ritualisten opgetreden. Men kan dit verklaren uit het feit, dat de meeste bisschoppen der Episcopaausche kerk tot de Ritualisten te rekenen zijn. Doch niet alleen volgen die richting. Een hunner, dien het verdriet dat de geestelijken onder sijn ressort zooveel Roomsche praktijken in hunne kerken navoldden, gaf te kennen, dat zoolang zij daarin volhardden, hij geen voet in hunne kerken zetten zou, maar hij liet hen overigens ongemoeid. Het optreden van den bisschop van Winchester is daarom een breken met de gewoonte dat de bisschoppen geen leetucht uittoezien. Uit het kamp der moderneren zal daarover wel waak geroepen worden.

N-Amerika. Dr. Arthur Pierson heeft een geschrift uitgegeven. Het is een kritiek op de Roomsche kerk en de Roomsche leetringen, die in de beïdijden van Westminster als onschrijfoniijk verworpen worden, in de Kerk. Tot hertoe is nog geen enkele bisschop tegen de Ritualisten opgetreden. Men kan dit verklaren uit het feit, dat de meeste bisschoppen der Episcopaausche kerk tot de Ritualisten te rekenen zijn. Doch niet alleen volgen die richting. Een hunner, dien het verdriet dat de geestelijken onder sijn ressort zooveel Roomsche praktijken in hunne kerken navoldden, gaf te kennen, dat zoolang zij daarin volhardden, hij geen voet in hunne kerken zetten zou, maar hij liet hen overigens ongemoeid. Het optreden van den bisschop van Winchester is daarom een breken met de gewoonte dat de bisschoppen geen leetucht uittoezien. Uit het kamp der moderneren zal daarover wel waak geroepen worden.

N-Amerika. Dr. Arthur Pierson heeft een geschrift uitgegeven. Het is een kritiek op de Roomsche kerk en de Roomsche leetringen, die in de beïdijden van Westminster als onschrijfoniijk verworpen worden, in de Kerk. Tot hertoe is nog geen enkele bisschop tegen de Ritualisten opgetreden. Men kan dit verklaren uit het feit, dat de meeste bisschoppen der Episcopaausche kerk tot de Ritualisten te rekenen zijn. Doch niet alleen volgen die richting. Een hunner, dien het verdriet dat de geestelijken onder sijn ressort zooveel Roomsche praktijken in hunne kerken navoldden, gaf te kennen, dat zoolang zij daarin volhardden, hij geen voet in hunne kerken zetten zou, maar hij liet hen overigens ongemoeid. Het optreden van den bisschop van Winchester is daarom een breken met de gewoonte dat de bisschoppen geen leetucht uittoezien. Uit het kamp der moderneren zal daarover wel waak geroepen worden.

N-Amerika. Dr. Arthur Pierson heeft een geschrift uitgegeven. Het is een kritiek op de Roomsche kerk en de Roomsche leetringen, die in de beïdijden van Westminster als onschrijfoniijk verworpen worden, in de Kerk. Tot hertoe is nog geen enkele bisschop tegen de Ritualisten opgetreden. Men kan dit verklaren uit het feit, dat de meeste bisschoppen der Episcopaausche kerk tot de Ritualisten te rekenen zijn. Doch niet alleen volgen die richting. Een hunner, dien het verdriet dat de geestelijken onder sijn ressort zooveel Roomsche praktijken in hunne kerken navoldden, gaf te kennen, dat zoolang zij daarin volhardden, hij geen voet in hunne kerken zetten zou, maar hij liet hen overigens ongemoeid. Het optreden van den bisschop van Winchester is daarom een breken met de gewoonte dat de bisschoppen geen leetucht uittoezien. Uit het kamp der moderneren zal daarover wel waak geroepen worden.

N-Amerika. Dr. Arthur Pierson heeft een geschrift uitgegeven. Het is een kritiek op de Roomsche kerk en de Roomsche leetringen, die in de beïdijden van Westminster als onschrijfoniijk verworpen worden, in de Kerk. Tot hertoe is nog geen enkele bisschop tegen de Ritualisten opgetreden. Men kan dit verklaren uit het feit, dat de meeste bisschoppen der Episcopaausche kerk tot de Ritualisten te rekenen zijn. Doch niet alleen volgen die richting. Een hunner, dien het verdriet dat de geestelijken onder sijn ressort zooveel Roomsche praktijken in hunne kerken navoldden, gaf te kennen, dat zoolang zij daarin volhardden, hij geen voet in hunne kerken zetten zou, maar hij liet hen overigens ongemoeid. Het optreden van den bisschop van Winchester is daarom een breken met de gewoonte dat de bisschoppen geen leetucht uittoezien. Uit het kamp der moderneren zal daarover wel waak geroepen worden.